

SOMAN CHAINANI crede în povești. Fiecare roman din seria *Școala pentru Bine și Rău* și-a făcut debutul pe lista de bestsellere *New York Times*. Seria a fost tradusă pe șase continente și a fost transpusă într-un film produs de Netflix.

Chainani este totodată un scenarist apreciat de critică, absolvent al MFA Film Program de la Columbia University. Filmele lui au rulat la mai mult de 150 de festivaluri de profil din întreaga lume, câștigând peste 30 de premii ale juriului și publicului.

Fiare și frumusețe și-a făcut de asemenea debutul pe lista de bestsellere *New York Times* și va sta la baza unei serii pentru televiziune realizate de studiourile Sony 3000, Soman Chainani fiind scenarist și producător.

SOMAN CHAINANI

FIARE ȘI FRUMUȘETE

12 POVEȘTI PERICULOASE

Ilustrații de Julia Iredale

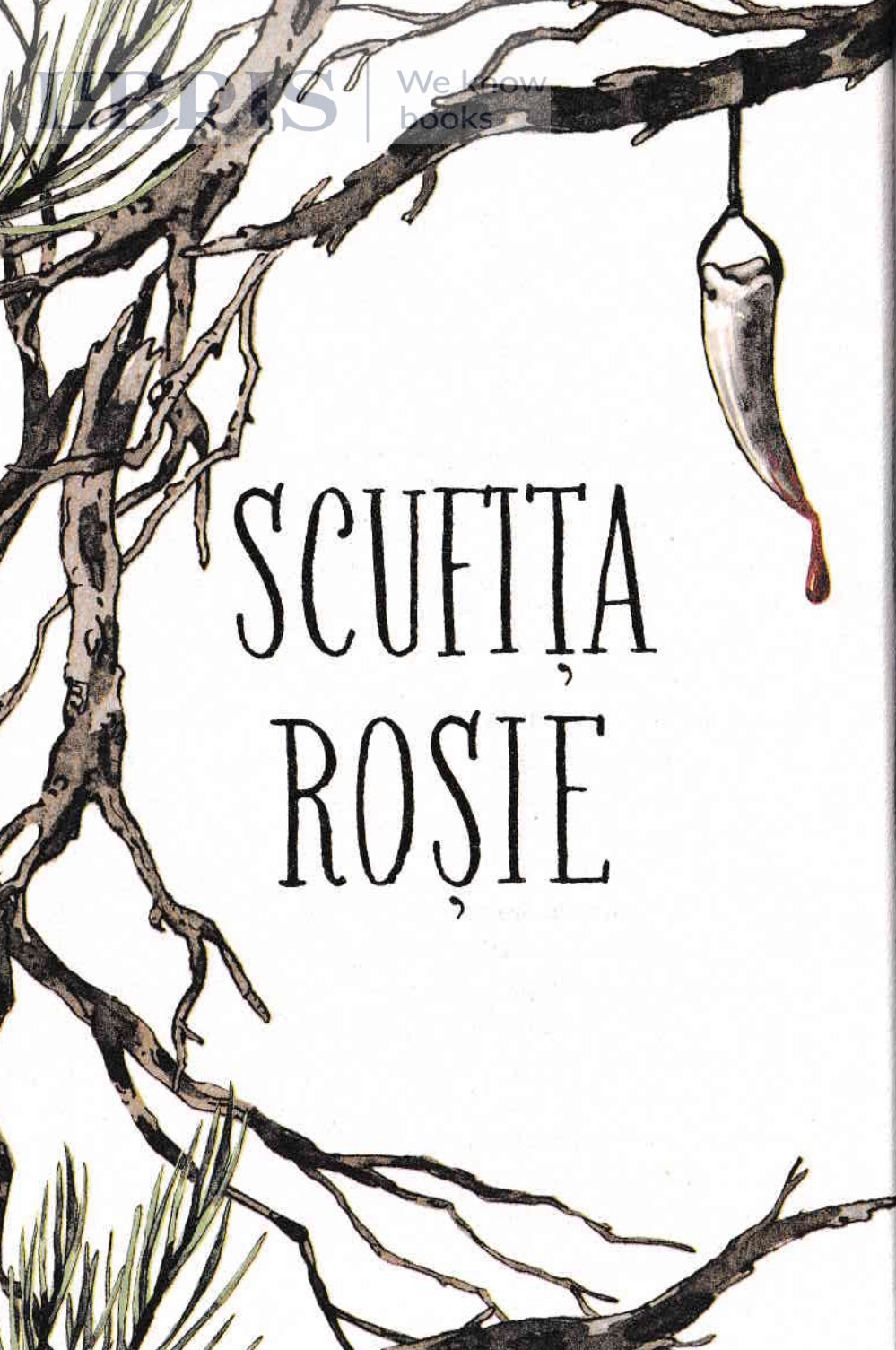
Traducere din engleză
de Iulia Arsintescu

youngart

CUPRINS

Scufița Roșie	6
Albă ca Zăpada	22
Frumoasa Adormită	46
Rapunzel	64
Jack și Vrejul de fasole	80
Hansel și Gretel	106

Frumoasa și Bestia	132
Barbă-Albastră	156
Cenușăreasa	178
Mica Sirenă	204
Rumpelstiltskin	218
Peter Pan	242

SCUETTA ROSIE

În prima zi de primăvară, lupii mănâncă cea mai frumoșică fată.

Anunță în oraș ce fată doresc creștându-i ușa casei și urinându-i pe trepte. Nimeni nu-i vede pe lupi, la fel cum nimeni nu vede roua înainte să cadă pe frunze. Când iarna se apropie de sfârșit, orașul, sedus de îngăduința primăverii, crede că vraja s-a rupt. Dar apoi vine momentul însemnatului. Uneori cu câteva săptămâni înainte să fie mâncată fata, uneori cu câteva zile, căci lupii se hotărăsc asupra prăzii în ritmul lor. Dar odată ce au ales, fata e a lor. Nu se pot împotrivi nici ea, nici familia ei. În ajun de primăvară, lupii urlă după ospățul lor, iar locuitorii orașului o conduc pe aleasă până la marginea pădurii și o trimit înăuntru. Dacă n-o trimit, urmează să se întâmple lucruri mult mai rele decât pierderea unei fete frumoșele, deși nimeni nu știe despre ce ar putea fi vorba. Curând se aude din pântecul pădurii un al doilea urlat: mai potolit, sătul, lupii și-au făcut treaba. Oamenii se împrăștie. Fata e uitată. Un preț de plătit pentru descătușarea timpului.

Dar primăvara întârzie.

A mai trecut un an.

Casele tremură, în ciuda boarei apusului, a dulcii răzvrătiri a florilor. O mamă și un tată stau cu buzele crăpate și cu unghiile rupte, uitându-se la fata care mestecă ultima bucată de carne de pe os, cu părul roșcat înmuiat în sosul din farfuria ei. N-au crezut că ar putea fi în pericol, pentru că se născuse cu membre ca fusele, nas ca râtul de porc și piele cafenie de țărancă – o copie tulbure a celor care o aduseseră pe lume. Erau siguri că o vor avea alături toată viața. Dar frumusețea, la fel ca lupii, are nevoie de timp până se stabilește acolo unde vrea, sădind o înfricoșare lentă, rece în inima mamei. Ochii fetei devin safire adânci, pielea îi lucește ca mierea, gâtul i se întinde maiestuos ca al unei lebede...

Și totuși, semnul de pe ușă o surprinde. A fost prea multă vreme o oarecare. Frumusețea a venit ca o boală. Fata nu se bizuie deloc pe ea, de parcă ar fi o vopsea gata să se cojească. Să mori pentru un asemenea fleac...

Animale proaste.

Nu-și bate capul să se teamă.

Are virtutea de partea ei.

Întinde mâna după cuțitul de pe masă, cel cu care i-a tăiat carnea tatăl ei. Colții de oțel ai cuțitului salivează atunci când îi șterge, pătând cu grăsime pelerina pe care și-a împletit-o pentru ocazia aceasta. Roșie ca sângele, strălucitoare ca focul. O caută cu lumânarea, dacă poartă așa ceva în pădure. Dar de lupi nu te poți ascunde. Mai bine să se termine repede.

Cuțitul e greu în mâna ei.

Unde să-l țină?

Am nevoie de un coș pentru bunica, anunță ea.

Mama ei nu spune nimic.

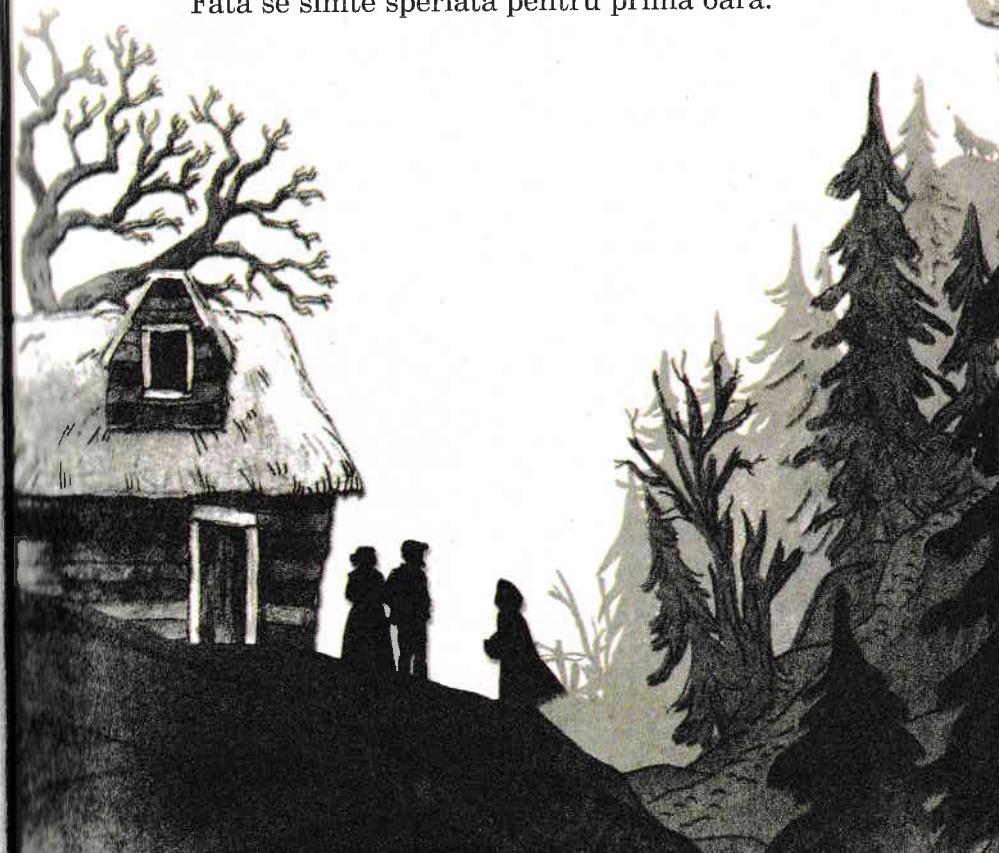
Tatăl ei mănâncă mai departe.

Casa bunicii e dincolo de râu, zice fata. Vă trimit vorbă după ce ajung în siguranță.

Mama se ridică și adună cu răsuflarea tăiată chifle tari, fructe mălăiețe, brânză cu gust înțepător. Tatăl îi aruncă mamei o privire. Mâncare risipită într-o misiune inutilă. Dar nu se ceartă. Nu în seara aceasta. În plus, fiica lui e la fel de încăpățânată ca mama nevastei lui, genul de femeie care chiar se așteaptă să primească un coș de la un musafir, fie și de la unul care fuge de lupi.

Soarele aruncă luciri furioase, o flacără înhățată într-un pumn. Lupii urlă în pădure.

Fata se simte speriată pentru prima oară.

Până acum s-a gândit că o să-i învingă cumva. Om contra animal. Bine contra rău.

Cântecul lupilor e cel care o răscolește – un bocet autocompătitor, de parcă nu s-ar putea abține. Sunt prizonierii firii lor.

Iar bunătatea nu-i o armă în fața celor poseđați.

Chiar și așa, fata intră calmă în pădure.

Orașul o aduce până la marginea pădurii, toți până la unul, bărbați, femei, copii, și așteaptă până după ce pleacă, cu mâinile încleștate de parcă s-ar ruga pentru sufletul ei. De fapt, sunt acolo ca s-o împiedice să fugă înapoi.

Papucii calcă trosnind peste crenguțe, în față i se deschide o potecă șovăielnică, o cărăruie făcută de fetele trimise la moarte înaintea ei. Și le amintește pe fetele acelea, născute frumoase, născute însemnate, care se furișau prin oraș ferindu-se de ochii celor care urmau să le sacrifice. Știau surorile acelea ale ei. Mult dinainte să vină lupii. Știau că erau carne pentru ei.

Poteca se îngustează, copacii dau să o înhațe. Fata e obișnuită cu potecile care se închid. Nu numai frumusețile suferă. Și celelalte fete sunt pângărite de lupi. Fetele care n-au fost alese. Băieții scormonesc printre ele ca prin resturi. De aceea orice fată care se mărită face curat după soțul ei fără să se plângă. Are noroc că a rămas în viață, i se spune printre bombăneli și mârâieli. Are noroc că animalele nu dau doi bani pe frumusețea lor. Și mama ei a fost o fată din aceea aleasă din grămada de resturi. Fata a văzut asta pe chipul tatălui ei. Toți bărbații își petrec viața tânjind după aceea pe care n-o pot avea. După fata devorată de lupi. Devin prizonierii celei de pe locul doi. De asta nu-i fericit niciodată tatăl ei. Iar ea s-ar fi măritat cu un băiat cam la fel.

Dar nu și-acum.

Indiferent ce se întâmplă de-acum înainte, viața ei va fi altfel.

Însă o altfel de viață vine cu un preț.

O plătești mergând pe cărarea dintre viață și moarte.

Cuțitul e ascuns în coș. Fata are o sclipire argintie în ochi. Las' să vină. Iar ei apar ca din senin, încețoșând locul unde se termină poteca. Un trib de umbre fără formă, ca niște duhuri invocate de-o dorință. Îi dau de gol ochii, semiluni galbene și nemiloase, vechi de când

lumea. Ea își ridică scufia roșie ca pe o armură, se întărește...

E prinsă în capcană de lumina lunii, torța pădurii.

Ei o încercuiesc. Băieți în pantaloni de piele neagră, cu piepturile goale, cu antebrațe vânjoase. Pentru o clipă, fata crede că totul e un șiretlic: că n-au existat niciodată lupi, doar băieți care aleg o fată pentru ei. O fată care să fugă cu tribul lor rebel. O prințesă pentru prinți răzvrățiți... Le vede însă buzele pline de bale, dungile de păr care le coboară pe burtă. Simte miros de mosc sălbatic.

Asta-i problema cu lupii. Sunt șarlatani. Își schimbă forma ca să te atragă mai aproape. Nu le ajunge că te omoară. Vor să se joace cu tine mai întâi.

Tu alegi, vorbește unul dintre băieți, cu craniul negru și dinți lungi.

Cuvintele lui sunt cumva umede și plângăcioase, o rugămintă neobișnuită.

Pe urmă, fata vede foamea din ochii lui. Din ochii tuturor.

Acum înțelege.

Trebuie să aleagă ea ce lup o s-o mănânce.

Ăsta-i jocul.

Joacă-l, își spune ea.

Supraviețuirea nu vine din a te împotrivi jocului, ci din a-l câștiga.

Nu se grăbește, îl evaluează pe fiecare, iar între timp strecoară mâna în coș și pipăie după cuțit, plimbându-și ochii în sus și-n jos pe coastele lor slabe, înfometate, de parcă ar fi flămânzit tot anul așteptând acest moment. Numai că unul dintre ei e altfel. El, șeful haitei, ascuns în umbră cu brațele încrucișate, cu pieptul umflat, cel

care nu-i flămând deloc, care arată sincer plictisit. Are pielea albă ca perla și bucle negre, ciufulite, de parcă ar fi însuși Cupidon, are o frumusețe atât de neasemnătoare cu a celorlalți încât știe că el va fi ales, la fel cum a fost ales de fiecare dată până atunci. Dar asta nu înseamnă o cucerire, spun ochii lui. El vede rățușca urâtă din ea, frumusețea ei descoperită, și nu dobândită. Din cauza asta n-o să aibă gust la fel de bun. *Alege pe altcineva*, îi transmite el. El e sătul. Dar degeaba. Pentru că el e însăși frumusețea întruchipată. Și de asta știe că fata o să-l aleagă pe el.

Iar ea îl alege.

Plecați, le spune șeful haitei celorlalți.

Ei scheaună, dar nu se împotrivesc, se întorc șchio-pătând între copaci.

O să capete resturile, îi spune alesul fetei.

Acum e singură cu el. O privește. Ochii reci, galbeni, se încălzesc și devin aurii. Obrajii lui palizi capătă o culoare rozalie. După ce restul au plecat, o scrutează iar cu privirea. Stă drept. I se umple gura de salivă.

Pe urmă vede că mâna ei e în coș.

Ea strânge cuțitul.

El ori n-a observat, ori nu-i pasă.

Dar te rog, îi spune. Mănâncă ce ți-ai adus pentru picnic. Îngrașă-te. O să ai gust mai bun.

Coșul e pentru sora mea, răspunde ea. Locuiește pe celălalt mal al râului. Cu bunica.

El ciulește urechile.

Râul e dincolo de teritoriul nostru. Nu le cunosc pe fetele care locuiesc acolo, recunoaște el. Trebuie să fie numai piele și os.

Nu-i adevărat, oftează fata. Sora mea e mai frumoasă decât mine.

Petele roz de pe obrajii lui se întind mai tare.

E mai mică sau mai mare decât tine?

Mai mică.

Dincolo de râu? Unde?

Ea chicotește.

De parcă ți-aș spune!

El sare și o apucă de gât.

Casa bunicii tale. Unde e?

Ochii lui se tivesc cu sânge, buzele i se umplu de spumă.

Spune-mi.

Și dacă nu-ți spun, ce? O să mă mănânci? zice fata. Oricum urmează să faci asta.

El o ridică de jos până în dreptul fălcilor lui pline de bale, de parcă ar urma s-o înfulece dintr-o înghițitură. Dar nu după ea salivează.

Spune-mi și îți dau drumul să pleci.

Ea stă pe gânduri.

Și prietenii tăi?

Ei mă vor urma imediat ce plec. Iar tu fugi acasă și-i pupi pe mami și pe tati. Spune-mi, înainte să mă răzgândesc.

Ea stă pe gânduri.

Lupii mint.

La fel și fetele care se umflă-n pene, mârâie el și ghearele lui îi străpung gâtul. Poate că ai inventat totul ca să te eliberez.

De pe gâtul ei picură sânge. Asta nu-l oprește pe lup. Nimic nu-l va opri. O va obliga să-i spună indiferent ce torturi ar trebui să inventeze.

Urmezi râul pe malul lui dinspre răsărit, zice fata, cu vocea doar o șoptă strivită. O să dai peste un crâng de sălcii. Îl străbați și o să vezi în viroagă o căsuță.

El o doboară la pământ, apoi se lasă în patru labe peste ea, fața și pieptul i se umplu de păr, tot mai mult păr, vocea îi devine un șuierat înfierbântat.

Dacă n-o găsesc acolo, te caut pe tine și îți smulg oasele. Și la fel lui mami și lui tati.

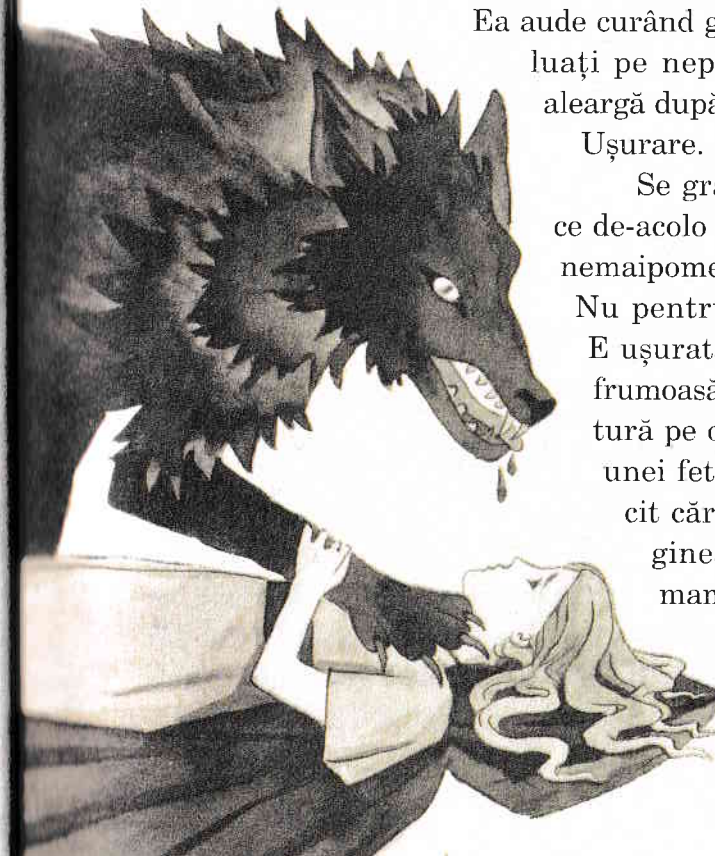
O taie cu gheara pe obraz ca s-o însemneze.

Pe urmă o ia la fugă.

Ea aude curând galopul lupilor luați pe nepregătite care aleargă după șeful lor.

Ușurare.

Se grăbește să plece de-acolo cuprinsă de o nemaipomenită ușurare. Nu pentru că e liberă. E ușurată că nu mai e frumoasă, că are o tăietură pe obraz, semnul unei fete care a rătăcit cărarea. Își imaginează chipurile mamei și ale tatei la întoarcerea ei, întâi bucuria,

apoi mila, căci cine o să mai vrea așa o fată – ofranda orașului, trimisă să se sacrifice, trimisă să se supună, dar prea încăpățânată ca să-și joace rolul. Obraznică fată, o să șoptească toți. Încalcă regulile. S-ar putea să le dea idei și altor fete. Nu, nu, nu. Mai bine să fie mâncată de lupi. Până și mama și tata ar fi de acord. Numai că ea nu se duce la mama și la tata.

Casa bunicii e la scurtă distanță, către apus. Lupii aleargă mai repede, bineînțeles, dar ea i-a trimis spre răsărit, dincolo de cotul râului, iar asta o să dureze ceva, oricât ar alerga ei de repede. Fata se pitește printre copaci, împletindu-se cu întunericul, dar frica i-a dispărut. Zăbovește să se minuneze de pădure: bricegele crengilor, sărutul tufelor, nestematele ochilor din întuneric, ce strălucesc intermitent. Șerpi roșii cu glugă își feresc capetele de fata pătată de sânge care alunecă pe lângă ei. Lupilor nu le ajunge să conducă acest regat în care s-au născut, se gândește ea. Vor mai mult. Suferința nevinovaților. Fiorul că li se cuvine. Prada unor lucruri pe care nu le e merit să le aibă.

Ai grijă, își reamintește ea, simțind că e încetinită. Un mascul lacom se mișcă mai rapid decât crede o fată. Curând aude bolborositul apei. Râul o lovește cu blândețe când îl traversează prin vad, i se prind pești în poalele pelerinei, pe care ea pe urmă îi eliberează. Prin crângul de aluni și dincolo de câmpul cu ferigi se află poiana cu frunze roșii și căsuța veche din lemn, cu două ferestruici luminate de lună ca niște ochi aprinși, cu streșinile acoperite de mușchi gri ca blana. A fost acasă la bunica numai de câteva ori, și asta demult, dar tot își amintește drumul, așa cum o pisică știe drumul spre casă.

Cioc, cioc.

Bate încet, în caz că lupii au iscoade.

Cioc, cioc.

Ușa se deschide.

Iat-o pe bunica, cu fața ca o prună zbârcită, cu părul de culoarea albinei ciopârțit scurt. Are o cicatrice groasă sub un ochi, gura strâmbată într-o încruntătură. Se uită la nepoata ei, îi adulmecă rănilor de pe obraz.

Intră, zice bunica.

Urmează dărele de bale prin crângul de sălcii.

Un cerc de lupi înconjoară casa, cu spatele arcuit, arătându-și colții, tânjind înfometăți după resturile promise de șeful lor. Sunt oboșiți, mâniași că s-a renunțat la o masă bună. S-ar revolta, dacă ar avea curaj.

Șeful așteaptă momentul potrivit, ridicându-se în două picioare, scuturându-se de praf în timp ce blana i se retrage, pieptănându-și buclele de Cupidon și apoi piindu-se de ușă ca un adevărat domn.

Ușa se deschide înaintea lui.

El intră grațios. Picioarele lui păroase, cu pielea gălbuie, înaintează pe podea. Nu-i obișnuit să muncească pentru mâncare. Nu-i obișnuit să stea în poziție verticală. Dar simte un fior în asta. În a se preface îmblânzit.

Un foc aruncă o lumină vigilentă asupra încăperii și îl împoașcă cu scânteii, trosc, trosc, trosc. Casa e veche și mâncată de mușgai, nimic demn de remarcat. O mătură veche, groasă. Un ceas cu cuc rămas în urmă. O pătură

care acoperă o umflătură într-un balansoar. Un coș gol pe masă. Câteva firimituri de brânză.

Dar patul din colț e mare și proaspăt făcut, voalurile albe ca laptele învelesc o siluetă.

Cine-i acolo? zice silueta.

Prințul tău, zice el.

Vino mai aproape.

El se supune, cu gura argintie de bale.

Vai... ce piele zbârcită ai, zice el.

Farmecele unei vrăjitoare. Ca să-mi ascund mai bine tinerețea și frumusețea. Vino mai aproape.

Dar ce ochi încețoșați ai, zice el.

Ca să văd mai bine în sufletul unui prinț. Vino mai aproape.

Și ce buze scofâlcite ai, zice el.

Ca să-l sărut mai bine pe prințul meu și să rup vraja.

Vălul de pe pat cade.

Băiatul sărută buzele bunicii, însetat să-și primească răsplata.

Totuși, nu se rupe nicio vrajă.

În loc de asta, trosnesc oase bătrâne. Ea îi râde în față. Râde și râde și râde. Îl vede așa cum e cu adevărat. O fiară neputincioasă.

Ochii lui devin tăioși. Își dezgolește dinții.

Masca unui băiat făcut de ocară.

Ea știe ce înseamnă asta. O să ucidă și iar o să ucidă până se îmbată. Până când uită ce-a făcut. Dintr-un salt e în pat, pielea i se transformă în blană, băiatul devine lup...

Ar fi trebuit să verifice balansoarul!

Cuțitul îi străpunge inima, iar el se întoarce uluit și dă cu ochii de fata cu pelerină roșie ca sângele lui, mai frumoasă decât o ținea minte.

Strigătul lui îi face pe ceilalți lupi să intre alergând, dar sunt prea înfometăți ca să lupte. Bunica îi lovește cu mătura, zbang, zbang, zbang.

Cad împreună, acești copii cruzi schimbați la naștere, urlând în timp ce mor.

Dar triumful și catastrofa sună uneori la fel.

În depărtare, sătenii se îndepărtează de pădure, crezând că sacrificiul lor s-a isprăvit.

În fiecare an e însemnată câte o fată nouă. Ușa ei e zgâriată în semn de avertisment.

În prima zi de primăvară, aude lupii strigând. Sătenii o conduc spre pădure. Ea își sărută mama și tatăl de rămas-bun. Tremurând, intră în întuneric. Urmează poteca, așa cum i s-a spus.

Dar la capătul potecii nu sunt lupi.

Găsește în schimb o casă plină de fete aidoma ei.

Frumoase care au renunțat la frumusețe.

O bătrână o conduce la masă.

Fetele se adună în jurul ei. Își împreunează mâinile de parcă ar fi o haită.

Bătrâna zâmbește de sub scufița ei roșie.

A fost și ea fată, cândva.

Împreună, toate își înalță capetele și urlă.

